

Folktimem proběhla diskuse o ubývání folkového žánru ve veřejnoprávních médiích, zejména v České televizi. Zatím stále jediný tištěný časopis změnil svůj název a „zbavil se“ žánru country. Co tedy vlastně s tím naším milým folkem je a bude?

Pravidelně probíhaly a občas probíhají diskuse na téma, co je to folk a co folk není? Někde, a již nevím ani kde, jsem slyšel větu: „Jsme chudí, ale máme čisté záplaty.“ Nějakou dobu již učím dospělé mladé lidi a za tu dobu jsem jich potkal stovky. Zcela nedávno se mě poprvé jeden student zeptal, zda jsem to já, kdo napsal reportáž o Prázdninách v Telči? Co ale zajímá ty stovky a tisíce ostatních mladých lidí, kteří se nezeptali? Za tu poměrně dlouhou dobu, co sloužím ve FOLKtimu, jsem potkal a potkávám mladé lidi, kteří se o tento žánr zajímají. Troufám si ale říci, že je v podstatě znám téměř všechny, minimálně od vidění, a to nejen na pódiu, ale i pod pódiem. Mezi tyto „děti pod pódiem“ patří i mé dvě dcery a jejich manželé, díky vodáckému a skautskému dospívání. Podobně na tom budou i někteří moji vrstevníci, byť určitě ne všichni, protože výchova a geny ne vždy vše zможou.

Zajímalo by mě v této souvislosti, kolik mladých lidí poslouchá například jazz nebo vážnou hudbu? Vedle sebe žije řada menšinových žánrů a každý by chtěl, aby ti „jediní naši“ byli vidět a slyšet a aby se o nich psalo.

Bohužel pouze vyvolený, otázka je kým a proč, zvedne hlavu a je posazen mezi mediální bohy. Není to tak dávno, kdy se na nás smála Radúza z obálek prestižních časopisů typu Reflexu, byť před časem jsem jí tleskal spolu s dvaceti lidmi. Jaromír Nohavica permanentně vyprodává haly a o jeho honorářích se povídá. Jan Nedvěd s bratrem kdysi vyprodali Strahov a jejich písně najdu ve všech zpěvníčkách.

Zde funguje zakódovaná psychika o úspěšnosti lidí, o nichž se píše a kteří jsou v televizi. U shora jmenovaných se psychika shoduje s realitou, ale u řady jiných tomu tak není. Má prababička nevěřila tomu, že wehrmacht prohraje válku, protože noviny psaly o konečném vítězství. Kdysi kdosi napsal, že televizní obrazovka má průraznost granátu, pokud ovšem onen „granát“ nevybouchne v čtyři hodiny ráno jako repríza na vyplnění vysílacího času, aby veřejnoprávní TV mohla dodržet rozvržení reklamy.

Vraťme se ale k problematice prezentace „čistých záplat“ v médiích. Naše veřejnoprávní televize je zabetonovaná fabrika s pětimiliardovým rozpočtem, žijící z povinných příspěvků obyvatel. Z tohoto důvodu se při krácení rozpočtu vždy začne „čistými záplatami“, ať již je to folk, dokumentární pořady, či jakýkoli menšinový žánr, dnes včetně dechovky. Před lety proběhla tanečními zábavami petice dechovkářů požadující více tohoto žánru v ČT1, takže my, folkaři, nejsme zcela originální. U soukromých rádií, díky malé režii, je situace do té míry lepší, dokud se průkopníci v internetovém či neinternetovém éteru udrží nad vodou. Mým oblíbeným bylo Rádio Limonádový Joe, ale bohužel, nevydrželo.

Nicméně pouhé lamentování a vzdychání nad úpadkem národní kultury a nad nezájmem veřejnoprávních médií nad tím našim jediným „čistým živým“ nemají smysl. Takový postoj vede zákonitě k mentální izolaci, která zabrání vidění mimo naše „čisté záplaty“. Hrozí stav, který bych pracovně nazval „folkové vyhoření“. Lékem je, podle mého soudu, mít více obzorů než jeden, mít více tolerance a vidět, že ony „čisté záplaty“ nenosíme sami, ale i naši sousedé a v podstatě nám docela sluší. Může být lépe, ale i hůře.